

Kirstin Chen

Fake

Vertaald door Corry van Bree

DE FONTEIN

DEEL 1

Het eerste wat me opviel waren haar ogen. Die waren enorm, zoals van animekarakters, met dikke dubbele ooglidplooien die vakkundig waren omlijnd met koperachtige tinten en waren omlijst door exclusieve wimperextensions die zacht en vol als een bontvacht waren. En dan het haar. Dat was glad en volumineus, met krullen die tot haar tepels kwamen. Haar huid had geen zichtbare poriën en was heel wit. Ze droeg een prachtige zijden blouse, had glanzende Louboutins aan haar voeten en een enorme Birkin 40-tas in klassiek oranje aan haar arm. Destijds zouden al die details me niet zijn opgevallen, hoewel ik net als de meeste mensen wist dat die tassen absurd duur en onmogelijk te krijgen waren. Ik bedoel maar, de vrouw die in de deuropening van mijn buurtkoffiebar stond, was rijk. ‘Aziatische toerist’-rijk. ‘Vasteland van China’-rijk. Rijk-rijk dus.

Ik was natuurlijk verrast. Er waren bijna twintig jaar verstreken sinds ik haar voor het laatst had gezien en ze leek absoluut niet meer op mijn studiegenoot van het eerste jaar aan de universiteit. Ze klonk zelfs niet meer hetzelfde. Op Stanford had ze een zwaar zangerig accent gehad. Elk woord dat ze uitsprak krulde aan de randen als een blaadje sla. Ze worstelde met de Engelse ‘th’-klank, zodat *mother* als mo-zer en *other* als o-zer klonken. Nu duurde het echter een paar zinnen om erachter te komen dat ze uit China kwam. Toen ze me belde en haar naam noemde, sprak ze haar achternaam uit als *fang*. ‘Ava? Ben jij dat? Met Winnie *Faaang*?’

Waarom wilde ze in vredesnaam weer contact met me hebben? En hoe was ze aan mijn telefoonnummer gekomen? Achteraf gezien heeft ze haar privédetective waarschijnlijk laten uitzoeken

waar ze me kon vinden, maar toen ik het haar destijds vroeg, gaf ze een luchtig antwoord: ‘Ik heb je opgezocht in de alumnijlijst.’

Ik dacht er niet aan om haar meer vragen te stellen. Ik stemde ermee in om samen koffie te gaan drinken omdat ik nieuwsgierig was wat er van haar was geworden. Ze was halverwege ons eerste jaar plotseling van school gegaan. Geen van mijn studiegenoten had contact met haar en ze zat niet op social media, in elk geval niet onder haar echte naam. Toch hoorden we af en toe geruchten. Ze was teruggegaan naar haar geboorteplaats Xiamen en had daar haar studie afgemaakt, ze was naar Virginia verhuisd om voor haar zieke tante te zorgen, ze was met een Amerikaan getrouwd en was niet lang daarna van hem gescheiden. Een vriendin van een vriendin was Winnie tegengekomen tijdens een rondleiding door een van die dure Chinese scholen in Los Angeles, waar ze blijkbaar een tijdje had lesgegeven.

De vrouw in de deuropening zag me zitten. ‘Ava!’ riep ze. Ze liep haastig naar me toe met één arm uitgestoken voor een omhelzing en de Birkin, die de maat van een weekendtas had, aan haar andere arm. De klanten van de koffiobar keken nieuwsgierig naar haar. Waarschijnlijk dachten ze dat ze een influencer was, maar ze richtten hun aandacht al snel weer op hun schermen.

Ik had me zorgvuldig aangekleed, had mijn gebruikelijke legging verruild voor een broek met een rits en had concealer onder mijn ogen gestipt. Nu voelde ik me echter zo alledaags als een bruine papieren zak.

Winnie bestelde een dubbele espresso bij de toonbank en nam het kop-en-schotelkje in poppenformaat mee naar mijn tafel.

Ik vroeg waarom ze naar San Francisco was gekomen en ze antwoordde dat ze hier voor zaken was. ‘De productie van handtassen, ongelofelijk saai.’ Ze gebaarde met een hand vol ringen met rijen smaragden en saffieren terwijl ik mijn verlovingsring thuis had gelaten uit angst om te opzichtig over te komen.

‘Ik weet dat je je afvraagt waarom ik je gebeld heb,’ zei ze. Ze

legde uit dat een dierbare vriend in China een levertransplantatie nodig had en de operatie in de VS wilde laten doen. Ze had wat onderzoek gedaan, wist dat mijn man een succesvolle transplantatiechirurg was en hoog aangeschreven stond, en ze vroeg zich af of ik haar in contact met hem kon brengen.

Nogmaals, ik had dus al twintig jaar niets van haar gehoord.

Ze interpreteerde mijn verbazing blijkbaar verkeerd en zei: 'Ik weet het, ik weet het, sinds de verkiezingen worden er veel minder transplantaties op buitenlanders uitgevoerd, maar het zou fantastisch zijn als je man contact met mijn vriend kan opnemen.'

Ik beloofde haar om met Oli te praten.

Ze bedankte me uitvoerig en zei: 'Goed, Ava, hoe gaat het met je? Vertel me alles. Het is te lang geleden.'

Ik nam de checklist door (terwijl zij deed alsof haar privédetective haar niet allang alles had verteld): vier jaar getrouwd met de half Franse, half Amerikaanse Olivier, over wie ze blijkbaar al had gehoord; peuter Henri, die inmiddels twee was. 'Wil je een foto zien? Hier speelt hij in onze achtertuin. Ja, we wonen vlakbij.'

Wat voor werk deed ik?

Ik gaf het standaardantwoord: nadat Henri was geboren, had ik ontslag genomen bij het advocatenkantoor waar ik werkte en nu overwoog ik om vanuit huis te gaan werken, vanwege de betere balans tussen werk en privéleven en dat soort dingen. Terwijl ik praatte analyseerde ik haar transformatie. Een ooglidcorrectie natuurlijk, innovatieve gezichtsbehandelingen met lasers en microstromen, hairextensions van hoge kwaliteit, designkleding. Maar het was meer dan dat. Terwijl Winnie tegenover me zat en van het piepkleine keramische kopje nipte, leek ze op haar gemak en ontspannen; ze zag eruit als iemand die hier thuishoorde.

Wat was er gebeurd met het mollige, serieuze meisje dat de kamer in ons studentenhuis binnenkwam met een paar versleten felroze koffers die vol bleken te zitten met acryl vesten en slechtzittende polyester broeken met omslagen? Het was meteen duidelijk

dat we geen vriendinnen konden zijn.

U vraagt zich af waarom, rechercheur? Om alle gebruikelijke oppervlakkige redenen die belangrijk zijn voor tieners. Ze was onhandig, onzeker en *fobby*. Nee, f-o-b-b-y. *Fresh off the boat*.

Oké, ik was destijds ook niet cool, maar ik was niet hopeloos. Ik wist dat de juiste vriendinnen me omhoog zouden trekken en de verkeerde me naar beneden zouden halen, en er was maar een kleine periode in dat eerste jaar van de universiteit om het goed te doen.

Snapt u, rechercheur, het voelde alsof ik er mijn hele leven op had gewacht om naar Stanford te gaan. Ik was opgegroeid in de buurt van Boston – in Newton om precies te zijn – en was een van die stille nerds die door iedereen werd genegeerd. Natuurlijk, de leraren kenden me omdat ik uitstekende cijfers haalde, hoewel ze me voortdurend verwarden met Rosa Chee. Zij was mijn vriendin, samen met alle andere stille nerds, maar voor de rest van de school, voor de normale kinderen dus, was ik onzichtbaar.

Wilt u een voorbeeld? Mijn broer was een keer thuis van de universiteit en we gingen een ijsje eten. We kwamen Mitch Paulson tegen, Gabe's voormalige tennisdubbelpartner. Gabe en Mitch gaven elkaar een high five en sloegen elkaar op de schouder terwijl ik een beetje zwaaide. Ik zweer dat Mitch' gezicht volkomen uitdrukkingsloos was.

'Dit is mijn zusje Ava, ze zit in de derde,' zei Gabe.

'Leuk je te ontmoeten,' antwoordde Mitch heel vriendelijk.

Leuk je te ontmoeten?! Ik had minstens tien van hun wedstrijden gezien. Ik wist met wie Mitch zijn hele examenjaar een relatie had gehad en met wie hij vóór haar was uitgegaan terwijl hij geen idee had wie ik was.

Het wemelde op Stanford van studenten zoals ik. Ik had nieuwe contactlenzen. Ik had mijn haar lang genoeg laten groeien om het te kunnen vlechten. Ik was er klaar voor om gezien te worden, en als ik geen fanatieke atleet met een blonde paardenstaart als

kamergenoot zou krijgen, zou ik niet toestaan dat degene die ik wel kreeg, me zou tegenwerken.

Ik kan tot mijn verdediging aanvoeren dat ik probeerde beleefd tegen Winnie te zijn. Ik bedwong mijn ongeduld en beantwoordde al haar vragen. Dat waren meestal eenvoudige dingen, zoals waar je een collegekaart kon halen of hoe ze achter de code van haar kluisje kon komen, maar daarnaast had ze de irritante gewoonte om me als haar persoonlijke zakwoordenboek te behandelen. Ze vroeg me voortdurend om woorden die ze niet kende – zoals ‘doppelgänger’, ‘probabiliteit’ of ‘parafernalia’ – uit te leggen.

Als ik eraan terugdenk dat het overgrote deel van onze interacties op de universiteit eruit bestond dat ze mij om hulp vroeg, dan had ik misschien niet zo verbaasd moeten zijn over haar verzoek om te helpen bij het regelen van een transplantatie voor haar vriend.

In de loop van de middag won ze mijn vertrouwen door mijn levenskeuzes te prijzen en opmerkingen te maken zoals: ‘Het verbaast me helemaal niets dat je met iemand getrouwd bent die zowel briljant als knap is.’ En: ‘Ik heb altijd gevonden dat half witte, half Aziatische baby’s zonder meer het allerschattigst zijn.’ Of: ‘Van alle meisjes op school was jij degene die ik het meest bewonderde.’ Ik genoot van haar vleierende opmerkingen en had niet in de gaten dat ze me vanaf het begin bewerkte. Ik vergiste me volledig in haar.

Winnie deed net alsof ze geïnteresseerd was in de manier waarop Oli en ik elkaar hadden ontmoet toen er een onmiskenbaar gekrijs klonk. Ik draaide me om, net als Winnie en de andere gasten. Mijn Henri lag op zijn rug op het trottoir met een gezichtje dat rood van woede was. Maria, mijn engel, hurkte naast hem en praatte zachtjes tegen hem met een kalme, vastberaden blik in haar ogen.

Heel even overwoog ik net te doen alsof ik hem niet kende. (En voordat u me beschuldigt van harteloosheid, rechercheur, wil ik graag benadrukken dat zijn driftbuien destijds eindelijk lang

duurden.) Aan het tafeltje naast ons grijsden twee mannen met modieuze brillen tegen elkaar. Ik vermande me, vertelde Winnie dat de krijsende peuter mijn zoontje was en rende naar buiten.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik aan Maria. Ik bukte me om de wild trappende benen van mijn zoontje in bedwang te houden. Hij opende één oog, zag dat ik het was en ging gewoon door met krijsen.

Maria zuchtte. ‘Niets, het gebruikelijke, dat arme jochie.’

Ik streeelde Henri’s bezwete haar. ‘Wat is er aan de hand, liefje? Vertel mama wat er aan de hand is.’

Dat kon hij echter niet en dat was de kern van het probleem. Hij was nog maar twee, maar hij dacht diep na en was bovenmatig empathisch. Hij verlangde er hevig naar om zijn gevoelens aan ons te vertellen, maar had daar de woorden nog niet voor, en wie zou daar niet gefrustreerd door raken? Dus huilde hij om de onschuldigste redenen: in zijn kinderwagen gezet worden, uit zijn kinderwagen gehaald worden, zijn hand vastpakken om de straat over te steken, afgedroogd worden nadat hij in bad was geweest. Alles kon hem van streek maken. Die eerste jaren huilde hij zo vaak dat zijn stem voortdurend schor was. Maar goed, het ging nu veel beter met hem, ook al klonk hij nog steeds als Rod Stewart in miniformaat, wat eigenlijk heel vertederend was.

Die middag ging mijn zoontje echter gewoon door met krijsen terwijl Maria en ik ons volledige repertoire aan trucs afwerkten: zijn buik strelen, zijn hoofdhuid masseren, zijn onderarmen kietelen, zijn enkels tegen elkaar aan houden. Een vrouw die een golden retriever uitliet klakte meelevend met haar tong. Een kindermisje verbood twee tweelingjongens om naar ons te staren.

Het enige wat we konden doen was wachten tot de driftbui voorbij was. Maria en ik maakten sussende geluiden alsof we twee witteruisapparaten waren. Het duurde een hele tijd voordat Henri moe werd. Hij trapte minder wild en zijn gezichtsspieren ontspanden. Ik stak mijn hand uit en kietelde zijn buik, wat soms

voldoende was om het laatste restje woede te laten verdwijnen. Dat was dit keer niet zo. Zodra mijn vinger zijn zachte buik raakte, opende hij zijn mond en begon weer te krijsen, waarna het huilen van voren af aan begon. Ik ging uitgeput op het trottoir zitten en stond op het punt om tegen Maria te zeggen dat ze Henri moest optillen en naar huis moest dragen toen achter me iemand met een donkere, warme stem een Chinees kinderliedje begon te zingen. *Liang zhi lao hu, liang zhi lao hu, pao de kuai, pao de kuai.*

Ik draaide me om en zag Winnie. Ze stond met haar handen op haar knieën voorovergebogen en zong geconcentreerd over twee tijgers, een zonder ogen en een zonder staart. *Zhen qi guai, zhen qi guai.* Ik herkende het liedje van de naschoolse Chinese lessen uit mijn jeugd.

Henri hield abrupt op met huilen. Zonder te stoppen met zingen haalde Winnie een grijze bonthanger van het hengsel van haar Birkin-tas.

‘Geef die niet aan hem, je krijgt hem nooit meer terug!’ riep ik. Ze luisterde niet en hield Henri de bonthanger voor.

‘Ik hoop dat het geen nerts is,’ waarschuwde ik haar.

Henri pakte de bal van bont en gilde van plezier. Een dikke sliert kwijl landde op het zachte bont.

‘O jee,’ zei ik.

Winnie lachte en streelde Henri’s haar, waardoor hij tevreden begon te brommen.

‘Dit is tante Winnie,’ zei ik tegen hem. ‘Kun je haar bedanken?’

Hij wreef met de bonthanger over zijn lippen, die nat van het kwijl waren.

Ik legde Winnie uit dat hoewel hij alles begreep, nog niet praatte, en dat Oli de lichte achterstand toeschreef aan het feit dat hij tweetalig was.

‘Slimme jongen,’ zei Winnie.

Ik schaamde me te erg om weer bij de koffiebar naar binnen te gaan, dus toen Maria erin slaagde om Henri zonder verdere in-

cidenten in zijn kinderwagen te zetten, stelde ik voor dat Winnie met ons mee naar huis zou gaan.

Winnie ging in onze woonkamer achter de vleugel zitten en speelde ‘Twinkel twinkel kleine ster’ terwijl ze in het Mandarijn voor Henri zong – *yi shan yi shan liang jing jing* – waarna ze hem knipperende sterren met zijn mollige handjes leerde te maken.

De tranen brandden achter mijn ogen. Op dat moment was mijn moeder nog maar zes maanden dood. Zij was degene die Henri Chinees had moeten leren. Ze zou mijn rug moeten masseren terwijl ze me vertelde dat het normaal was om zo moe te zijn dat ik in slaap viel tijdens het tandenpoetsen. Ze zou me moeten afraden om Henri op een strikt dieet van eland en hertenvlees te zetten omdat ik ervan overtuigd was dat het de schuld van hormonen en antibiotica was.

Winnie zag een traan over mijn wang glijden en haalde haar handen van het toetsenbord. ‘Wat is er, Ava?’

Henri trok aan zijn oorlel waarmee hij toenemende agitatie signaleerde.

‘Niets. Blijf gewoon spelen.’

Ze liet haar handen in haar schoot vallen. Henri’s gehuil begon als een laag gerommel in zijn borstkas en werd steeds krachtiger en hoger tot het als een gillende politieszirene klonk.

‘Maria!’ riep ik.

Ze kwam haastig uit de keuken, veegde haar handen aan haar spijkerbroek af, tilde Henri op en droeg hem naar zijn slaapkamer.

Ik pakte een zakdoek en depte mijn wangen droog. ‘Oli zegt dat het een fase is.’

‘Natuurlijk,’ zei Winnie. ‘Alle peuters zijn zo.’

Ik wilde niet dat ze dacht dat ik wanhopig was over het gedrag van mijn zoontje, dus vertelde ik haar over het overlijden van mijn moeder.

Ze sloeg een hand voor haar mond. Ze herinnerde zich mijn moeder van de keer al die jaren geleden toen ze bij Stanford op

bezoek was geweest. ‘O, Ava, dat vind ik zo erg voor je. Ze was beslist een fantastische oma voor Henri.’

Ik vertelde haar dat mijn moeder, Henri en ik de eerste drie maanden een kamer hadden gedeeld. Ze werd wakker voor elke voeding, verschoonde talloze luiers en verzekerde me ervan dat hij op een dag zou stoppen met huilen. Ze viel dood neer – er is geen andere manier om het te omschrijven – terwijl ze op haar loopband in de kelder aan het joggen was. Het was een plotselinge hartstilstand. Ze was negenezestig, was zo mager als een lat en was zelfs bijna nooit verkouden geweest.

Achter in de woning werden de kreten van mijn zoon zachter en veranderden in haperend gesnik. Winnies grijze bonthanger lag doorweekt op het tapijt, alsof het iets was wat de kat mee naar binnen had gesleept. Toen ik me bukte om hem op te rapen, zag ik het woord ‘FENDI’ in reliëf op de metalen clip staan.

‘Shit,’ zei ik.

‘Maak je daar maar geen zorgen over. Houd hem gewoon als speelgoed voor Henri.’

Toen ze was vertrokken, zocht ik de bonthanger online op om een nieuwe voor haar te kopen. Raad eens hoeveel die kostte? Zeshonderd dollar. Ik heb hem natuurlijk niet gekocht. De volgende keer dat Henri een driftaanval had, haalde ik de gehavende bonthanger tevoorschijn en zwaaide ermee voor zijn gezicht. Hij werd woedend, smeed hem weg en ging gewoon door met schreeuwen.

Daarna liet Winnie het me telkens weten als ze van L.A. naar San Francisco kwam. Ze vertelde dat ze regelmatig voor haar werk in San Francisco moest zijn en dat ze dan in het St. Regis in het centrum logeerde. Ik was onder de indruk. De laatste keer dat ik naar de prijzen had gekeken, kostten de kamers daar zeventienhonderd dollar per nacht.

Na alles wat ik tot nu toe verteld heb, vraagt u zich beslist af waarom ik dit keer zo gewillig bevriend met haar raakte. Ik geef

toe dat ik in het begin verblind was door haar rijkdom, haar schoonheid en haar buitengewone zelfvertrouwen. Ik neem aan dat een deel van me nog steeds vastzat in het eerste jaar, toen ik me aan vriendinnen vastklampte alsof het reddingsboeien waren.

Er was echter ook een andere reden. De waarheid is dat niemand, behalve mijn moeder, Henri kon kalmeren en ik was wanhopig. Mijn zoontje werd nog steeds om de paar uur wakker, wat betekende dat ik al twee jaar lang geen nacht had doorgeslapen. Ik staarde dagenlang naar mijn laptopscherm, op zoek naar diëten om driftbuien te verminderen terwijl Maria, die altijd kalm bleef, Henri verhaaltjes voorlas, naar muziekles bracht en meenam naar het park. Om eerlijk te zijn had ik tijdens de week waarin Winnie me belde drieënhalve kilo bizonvles in Wisconsin besteld, die ik had verstoppt in een geheime vriezer in de garage omdat Oli niets moest hebben van pseudowetenschap op het gebied van voeding. En daar had hij gelijk in. Ik denk dat we het er allemaal over eens kunnen zijn dat mijn gedrag was doorgeslagen.

O, en over Oli gesproken, heb ik al verteld dat dit in dezelfde periode was waarin hij ontslag had genomen bij de UCSF en voor Stanford was gaan werken? Dat was natuurlijk een geweldige carrièrestap, maar het woon-werkverkeer voor en na zijn bijzonder lange werkdagen was een nachtmerrie, waardoor hij nooit op tijd thuis was om Henri naar bed te brengen.

Net als iedere overweldigde nieuwe moeder was ik dus dankbaar voor Winnies hulp.

Oli vond het fijn om te horen dat Henri het zo goed kon vinden met mijn vroegere studiegenoot, maar was net als u verrast over het enthousiasme waarmee ik haar in ons leven binnenhaalde. Tenslotte had ik Oli het SAT-schandaal over Winnie verteld. Ik neem aan dat u daarvan op de hoogte bent?

Nee? Helemaal niet? Dat snap ik. Het is eigenlijk ook logisch. Ik geloof niet dat Stanford er destijds officieel bij betrokken was.

Het gebeurde in het jaar 2000 en de hele toestand was niet

anders dan de recente situatie met alle Hollywoodkopstukken die gegevens en testresultaten manipuleerden om hun kinderen op de beste universiteiten te krijgen, behalve dat de ouders in dit geval Chinese staatsburgers waren. Volgens de pers had de Amerikaanse wetshandhaving een bedrijf in Beijing ontdekt dat in Amerika wonende Chinese doctoraalstudenten inhuurde om hen – voorzien van valse paspoorten – SAT's, toelatingsexamens, te laten afleggen uit naam van rijke Chinese kinderen met de juiste connecties die op een goede universiteit aangenomen wilden worden. De bedrijfsgegevens werden in beslag genomen, de bevindingen werden openbaar gemaakt en de universiteiten reageerden adequaat. Drie Chinese studenten werden van Harvard gestuurd, een van Yale, twee van MIT en een handvol anderen van Penn, Columbia en Cornell. En je kunt er zeker van zijn dat niemand opinieartikelen schreef om deze kinderen te verdedigen door ze af te schilderen als onschuldige slachtoffers die niet verantwoordelijk mochten worden gehouden voor de wandaden van hun ouders. Nee, als het ging om buitenlandse studenten was de oproep om die waardeloze Chinese valsspellers van onze scholen te sturen universeel.

Ik herinner me dat ik samen met studenten van mijn seminar geesteswetenschappen bij de fontein in White Plaza zat om de nieuwe editie van *The Stanford Daily* te lezen. Daarna ging ik naar mijn kamer terug, waar ik Winnie in tranen aantrof terwijl ze lukraak truien en T-shirts in haar roze koffers gooide. Ze vertelde me dat haar vader een beroerte had gehad en nam dezelfde avond nog het vliegtuig naar huis, hoewel de eindtoetsen de week erna begonnen. Ik zei dat ik het verschrikkelijk voor haar vond en vouwde mijn exemplaar van *The Stanford Daily* tot een keurig vierkant.

‘Heb je het aan je studieadviseur verteld?’ vroeg ik. Ik was ervan overtuigd dat ze haar eindexamen zou mogen inhalen.

Ze pakte een armvol sokken en zei: ‘Ik kan daar nu echt niet over nadenken.’

Ik bood aan om haar docenten in te lichten, en ze glimlachte

door haar tranen heen en bedankte me.

Op de dag van mijn laatste eindtoets kreeg ik een e-mail van Winnie. Ze ging van school en haar tante uit Virginia zou langskomen om de rest van haar spullen in te pakken. Ze legde niet uit waarom dat was.

Het sprak voor zich dat iedereen in het studentenhuis zich afvroeg of Winnie net op tijd was vertrokken. Joanne Tran en Carla Cohen, die nog steeds tot mijn beste vriendinnen behoren, concentreerden zich op Winnies niet bepaald perfecte grammatica. Ze verwisselde 'hij' en 'zij', vergat de 's' aan het eind van meervoudige zelfstandige naamwoorden en gebruikte de tegenwoordige tijd als dat de verleden tijd moest zijn. Het was duidelijk dat ze niet geslaagd kon zijn voor het verbale gedeelte van de toelatingsexamens, laat staan dat ze een persoonlijke verklaring die aan de eisen voldeed had kunnen schrijven. Ze leken Winnies vermeende bedrog als een persoonlijke belediging te beschouwen. Joanne sloeg met haar vuist tegen de dunne muur van haar kamer in het studentenhuis terwijl ze erover klaagde dat ze de test drie keer had moeten afleggen om een hogere score te krijgen terwijl rijke kinderen daar gewoon voor betaalden.

Ik was er ook vrij zeker van dat Winnie fraude had gepleegd en dat ze de beroerte van haar vader had verzonnen, maar ik was niet boos. Als ik al iets voelde, dan was het medelijden. Misschien omdat ik had gezien hoe hard ze werkte; misschien omdat ik wist dat ze niet uit een rijk gezin afkomstig was. Haar ouders waren geen hooggeplaatste functionarissen zoals de ouders van de studenten van Harvard. Haar vader was directeur van een middelbare school, haar moeder secretaresse. Ze had zich hier alleen kunnen inschrijven omdat ze een overheidsbeurs had gewonnen en haar tante in Virginia haar elke maand geld stuurde. Daarnaast draaide ze avonddiensten bij de koffiebar tegenover de bibliotheek, paste ze op kinderen en gaf ze bijles. Ze koos haar vakken op basis van het aantal vereiste boeken en als het mogelijk was schreef ze zich in

voor dezelfde lessen als ik, zodat ze die van mij kon lenen. Ze zette haar wekker heel vroeg en maakte haar huiswerk voordat ik überhaupt wakker werd, waardoor ik nooit een reden had om me aan haar te ergeren en te weigeren mijn boeken aan haar uit te lenen.

De dag nadat ik Winnies e-mail had gekregen, haalde ik dozen uit de recyclingcontainer achter de boekwinkel om de rest van Winnies spullen in te pakken, terwijl Carla en Joanne en de anderen van onze verdieping bag-in-box wijn dronken om het eind van het semester te vieren. Toen Winnies tante en oom arriveerden, waren ze verbaasd dat ik alles al had ingepakt. Ze namen me mee uit eten om me te bedanken, maar dat heeft Winnie nooit gedaan. Ze had ongetwijfeld andere dingen aan haar hoofd.

Of ik haar ooit met de toelatingsexamens geconfronteerd heb? Nee, daar zag ik het nut niet van in. Waarom ik het nu, na al die tijd, wel ter sprake breng? Ze had boete gedaan voor haar fraude door van school te gaan, wat meer is dan gezegd kan worden van die verwende rijkeluijskinderen uit Hollywood.

Eerste druk september 2024

Oorspronkelijke titel *Counterfeit*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, een imprint van HarperCollins Publishers

Copyright © 2022 Kirstin Chen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp, naar een ontwerp van Jeanne Reina

Omslagillustratie © Yordanka Poleganova

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 6549 8

ISBN e-book 978 90 261 6550 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7439 1

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.